

lingerne til disse institutioner i dag op mod halvdelen af de samlede gældsbetalinger og er ofte større end de offentlige driftsudgifter til skole- og sundhedsvæsen.

Verdensbanken og IMF er netop på grund af det internationale pres fremkommet med et fælles forslag om eftergivelse af multilateral gæld i stærkt forgældede lande. Desværre ser det dog ud til, at der mere er tale om en omlægning af gælden end om en reel afskrivning, men det er dog en start, som vi meget gerne ser videreudviklet og genovervejet, idet Verdensbanken og IMF generelt spiller en stor rolle for udviklingslandenes udviklingsmuligheder.

Strukturtilpasningsprogrammernes negative effekter var et af de elementer, som med rette blev bragt frem på det sociale topmøde, idet det er velkendt, at strukturtilpasningsprogrammernes krav om offentlige besparelser, privatiseringer m.m. først og fremmest rammer de fattigste i samfundet, som heller ikke får gavn af den økonomiske opstramning.

Med topmødets resultater for øje er det lykkedes at få Verdensbanken til at tage mere hensyn til lokale prioriteringer.

Vi ser gerne, at denne linje fortsættes og styrkes i samarbejdet med de enkelte udviklingslande. Det nytter faktisk ikke at skabe udvikling ved at lukke skolerne og sundhedscentrene i landdistrikterne.

Under det sociale topmøde lykkedes det at få sat 20:20-princippet på den internationale politiske dagsorden. Det var vigtigt at etablere en målbar størrelse og at kunne forholde størrelsen af de sociale udgifter til f.eks. størrelsen af de militære udgifter, og princippet om gensidighed, som stiller krav til både bistandsyderne og bistandsmodtagerne, er også sundt i et internationalt politisk samarbejds-klima.

Men man skal ikke forledes til at tro, at udgifterne til sociale forbedringer dermed nødvendigvis kommer de fattigste i landene til gode. Udgifterne til uddannelse kunne eksempelvis alene komme nogle få privilegerede på et enkelt universitet til gode i stedet for de lokale primary schools i landdistrikterne.

Hvad den danske udviklingsbistand angår, ligger vi langt over de 20 pct. til gavn for den sociale udvikling i vores programsamarbejdslande.

I optakten til topmødet var vi i Danmark meget fokuserede på opfølgningen af topmødet. Selv havde jeg gerne set, at det var lykkedes at oprette en selvstændig socialkommission i

FN-regi, og vores mål dengang var ønsket om løbende at kunne måle og vurdere topmødedtagelsernes gennemførelse.

Desværre lykkedes det ikke at få nedsat en international kommission under ledelse af Jacques Delors, som jo er blevet foreslået undervejs. Det er ærgerligt, at der ikke har kunnet skabes den internationale opbakning til ideen, og det skal vi være med til at beklage.

Det er til gengæld glædeligt, at regeringen ikke helt har opgivet tanken om at etablere forbedrede muligheder for at måle den sociale udvikling, idet det helt klart vil være nødvendigt at skabe statistisk sammenlignelige emner for den videre opfølgning af topmødets erklæringer.

Derfor finder vi det positivt, at Danmarks Statistik har været inddraget i dette arbejde, og vi ser gerne, at der fortsat sker en prioritering af arbejdet for at etablere en internationalt sammenlignelig statistik på det sociale område.

Til sidst vil jeg fremhæve, at det var godt, at Danmark lagde land og dermed værtskab til det sociale topmøde. Vi fik en praktisk gennemførelse og et politisk resultat, som vi sagtens som nation kan tillade os at være stolte af.

Hanne Severinsen (V):

De mange store verdenskonferencer har belyst, hvordan der er en sammenhæng mellem verdens udviklingsproblemer og miljøproblemer og menneskerettighederne og befolknings-eksplosionen.

Det sociale topmøde behandlede en central årsag til de mange konflikter i verden, nemlig den udbredte sociale nød, som er anslået til at gælde cirka en fjerdedel af verdens befolkning, hvis problemer vil blive forøget i de kommende år, hvis der ikke gribes ind, og befolknings-tilvæksten vil forøge fattigdommen, som især rammer Afrika og især kvinderne.

I lighed med, hvad der har været tilfældet på andre verdenskonferencer, blev der skabt en slags dårlig samvittighed på verdensplan. Derudover vedtog man i København nogle egentlige forpligtelser, men internationalt kniber det med pengene, idet de fleste lande skærer ned på ulandsbistanden.

I den øvrige del af verden tales der om, at man måske kan nå op på 0,7 pct. af bruttonationalproduktet; i Danmark er vi på vej til det dobbelte, og det er flot – for flot, idet jeg går ud fra, at det ikke er de danske skatteydere alene, der skal kompensere for de andres landes nedskæringer.